х х
х

Страшенъ вихъръ върѣдъ бушува
Яростно реве,
Тамъ кѣщи, мърдо всичко,
Чупи клонове.
Презъ шумния жалостно плаче
И студено вей
Въ кѣщи пусто, мрачно, страшно,
Турска ма любей . . . .
А до менѣ никой нѣма . . .
Мрачна тъмнина . . .
Гласъ за помощь самъ се чува
Въ тъмъ не тишина.
Но не чуе се гласътъ ми
Въ вихъръ шумъ го вей
Вихъръ плаче, ари плача.
Турска ме любей!

д-ръ Ноември 1881 г. София.